

ET SANT DISIPPELFORHOLD

Forholdet til mesteren et vitalt bånd

Når en aspirant frivillig slutter seg til en Mester, sies det at han er blitt en disippel. Men hvis denne tilknytningen er rent formell, innebærer det ikke et sant disippelforhold. Forholdet mellom disippel og Mester er noe helt annet enn for eksempel de legale forholdene som skaper rettigheter og forpliktelser gjennom verbale transaksjoner og formelle overenskomster. Disippelforholdet er et av de fundamentale kjennetegnene ved den avanserte aspirantens liv, og det får ikke sin eksistens gjennom en eller annen oppkonstruert prosedyre. Det oppstår som et uttrykk for det åndelige livs grunnleggende lover. Derfor betyr det mye mer enn de verdslige relasjonene som oppstår innen rammene for det vanlige sosiale liv som et resultat av tilfeldige forbindelser og foreløpige overenskomster. Mange av disse verdslige relasjonene veves ikke inn i det åndelige stoffet i aspirantens liv, men er bare overfladisk knyttet til hans eksistens.

Slik sett er det ikke av stor betydning om du kjøper en ting i én butikk fremfor en annen så lenge du betaler hva den koster, og det er saken uvedkommende om du seiler med ett skip fremfor et annet så lenge du kommer frem dit du skal. Selv slike transaksjoner er utvilsomt innvendig determinert av sanskariske forbindelser og karmisk lov og derfor ikke helt og holdent uten åndelig betydning. Men disse relasjonene er i følge sin natur midlertidige og overflatiske og kan på ingen måte sammenlignes med disippelforholdets vitale bånd, som gir innhold og retning til aspirantens liv.

Kjærlighet utgjør kjernen i et disippelforhold

Forbindelsen mellom en Fullkommen Mester og hans disippel er en uunngåelig følge av iboende betingelser i aspirantens liv. Det er først og fremst et forhold mellom elsker og hans guddommelige Elskede. Fra et åndelig synspunkt er dette det aller viktigste forhold en person kan tre inn i. Den kjærligheten som utgjør kjernen i et disippelforhold, står i skarp kontrast til de ulike formene for kjærlighet som hersker i vanlige sosiale relasjoner. Jordisk kjærlighet er et samspill mellom to sentra i det Gudsubeviste, mens kjærligheten som impliseres i et disippelforhold, er den Gudsubevistes kjærlighet til den Gudsbevisste. Alle er Gud, men noen er seg ikke sin guddommelighet bevisst, noen er den delvis bevisst og noen få er fullt og helt Gudsbevisste. De som ikke er seg sin guddommelighet bevisst, kan ikke ha noe begrep om Gudstilstanden, de er seg bare kroppstilstanden bevisst. For at de skal kunne arve Gudstilstanden må de elske, tilbe og bli ledet av en Mester som alltid og uten opphold lever sitt liv i Gudstilstanden.

Mesterens krav har førsteretten

Den kjærligheten en aspirant har til Mesteren, er egentlig en respons utløst av den enda sterkere kjærligheten som Mesteren har til aspiranten. Den må settes høyere enn alle andre former for kjærlighet. Kjærlighet til Mesteren blir på naturlig vis den sentrale kraften i aspirantens liv fordi han vet at Mesteren er legemliggjørelsen av og en representant for den uendelige Gud. Derfor blir alle hans tanker og streben vevd rundt Mesterens personlighet. Slik får Mesteren en ubetinget førsterett blant alle de kravene en aspirant må forholde seg til, og det er gjennom denne førsteretten at Mesteren blir brennpunktet for en utstråling av åndelige krefter — som driver vekk alt mørke, renser hjertet for synd og innvier aspiranten til et liv i frihet og Sannhetsbevissthet.

All kjærlighet leder til Mesteren, som i historien om Majnun og Layla

Det grunnleggende kravet til en kandidat som ønsker å være en sann disippel, er hans ubetingede kjærlighet til Mesteren. Alle andre strømmer av kjærlighet forener seg til slutt med denne dype elven av kjærlighet til Mesteren og forsvinner i den, slik det illustreres i historien om Majnun og Layla. Majnun elsket Layla så intenst at hvert eneste øyeblikk i hans liv var fylt av tanker om henne. Han kunne ikke spise, drikke eller sove uten å tenke på henne, og det eneste han ønsket var Laylas lykke. Han ville følt glede ved å se henne gift med en annen mann hvis han hadde sett det som en fordel for henne, og han ville til og med ha dødd for hennes ektemann hvis han hadde trodd at det ville gjøre henne lykkelig. Siden hans kjærlighet var totalt selvfornektende og oppriktig, ledet den ham til slutt til hans Mester. Hvert sekund på dagen tenkte Majnun ikke på seg selv, men på sin elskede, og dette løftet hans kjærlighet opp fra det fysiske eller intellektuelle nivå og gjorde den åndelig. Åndeliggjørelsen av hans kjærlighet ledet ham til hans guddommelige Elskede.

Renselse gjennom kjærlighet og overgivelse

Mesteren er Den guddommelige Elskede, og når disippelen møter sin Mester, trenger han ikke gjøre annet enn å elske ham. For hvis disippelen elsker sin Mester av hele sitt hjerte, er han sikret en endelig forening med ham. Han trenger ikke å bekymre seg om hans kjærlighet er god nok. Han må elske på tross av sine svakheter og ikke utsette det til han er i stand til å rense sitt eget hjerte. Mesteren er selve renhetens kilde, og å gi hjertet sitt til Mesteren er begynnelsen på denne selvrenselsen. Når disippelen tilber Mesteren av hele sitt hjerte, åpner han seg for å motta den guddommelige kjærligheten som Mesteren lar regne over ham. Alle hans svakheter fortæres av denne guddommelige kjærlighetsilden, som han tar i mot på denne måten. Hvis disippelen skal bli fri fra alle svakheter og oppnå en ufordervelig og uendelig renhet, må han vie sitt liv til Mesteren uten reservasjoner eller betingelser. Han må ofre sine svakheter så vel som sin styrke, sine laster så vel som sine dyder. Det må ikke feste noe hvis eller men til dette offeret. Hans selvovergivelse må være så fullstendig at det i hans ikke finnes rom for så mye som skyggen av et hemmelig begjær for egen del i hans sinn.

Verdien av tro

Full selvovergivelse og ubetinget kjærlighet blir mulig når disippelen oppnår en urokkelig tro på Mesteren. Tro på Mesteren er en uerstattelig del av et sant disippelforhold. Når Gud først er realisert, er det ikke et spørsmål om tro i det hele tatt, akkurat slik det ikke er et spørsmål om tro når en mann vet at han er en mann. Men inntil denne Realisasjonstilstanden er oppnådd, er troen som disippelen har til sin Mester, hans mest pålitelige ledestjerne og kan sammenlignes med et skipsror. Det er ikke riktig å fremstille troen som blind, for den er mer lik klart syn enn mørk uvitenhet; men ikke desto mindre vil troen være uten direkte erfaring inntil aspiranten realiserer Gud for seg selv.

Det er ikke for ingenting at alle religioner refereres til som "tro." Noe av det essensielle i aspirantens liv er at han har tro. Tro kan uttrykke seg gjennom ulike former, men fra et psykologisk synspunkt er de alle én og samme ting og trenger ikke forskjellige navn. Den eneste forskjellen i tro, er en forskjell i grad. Tro kan være sterk og levende eller svak og lunken. En svak og lunken tro leder ikke en person lenger enn til å overholde ritualer og seremonier, men en sterk og levende tro vil uunngåelig lede aspiranten hinsides ytre trosformer, for den vil hjelpe ham til å forkaste skallet og finne frem til kjernen i et sant åndelig liv. Troen når sitt naturlige klimaks og mål når den faller til ro i ens egen Mester.

Historien om Kalyan

Disippelens tro må alltid være solid rotfestet i den erfaringen han har av Mesterens guddommelighet. Han må ikke være som et strå som lar seg bevege av den letteste bris. Han må være som stenen, som forblir uberørt av den sterkeste storm. Historien om Kalyan viser hva som menes med en virkelig fast tro på Mesteren. Kalyan var en disippel av Swami Ramdas Samarth, som var en Fullkommen Mester på Shivajis tid. En Mester elsker alle sine disipler like høyt, men noen kan være ham spesielt kjær—akkurat som et individ elsker alle sine kroppsdeler selv om øynene kanskje er ham mer kjær enn fingrene. Swami Ramdas Samarth hadde mange disipler, men favoritten hans var Kalyan. De andre disiplene forsto ikke helt hvorfor Mesteren skulle være mer glad i Kalyan enn de andre.

En dag satt Swami Ramdas sine disiplers hengivenhet på prøve. Han ba alle disiplene komme til seg og lot som om han var så syk at han var døden nær. Han hadde plassert en mango på kneet sitt og bundet en bandasje rundt den slik at det så ut som en enorm hevelse. Swami Ramdas pekte på denne hevelsen og sa til sine disipler at det var en ondartet svulst og at hans eneste sjanse til å overleve var at noen sugde giften ut av kneet hans. Samtidig gjorde han det klart at den som sugde giften ut, ville dø øyeblikkelig. Så spurte han om noen av disiplene var forberedt på å suge giften ut av hevelsen på bekostning av sitt eget liv. Alle disiplene nølte, unntatt Kalyan som reiste seg øyeblikkelig og begynte å suge på hevelsen. Til sin overraskelse fant Kalyan søt mangosaft og ikke gift, og Swami Ramdas roste hans urokkelige tro og selvfornektende kjærlighet. Å være villig til å dø for den Elskedes skyld, er sann kjærlighet. En slik ubetinget tro, usvikelig kjærlighet og udelt lojalitet som den Kalyan hadde, kan komme til disippelen bare gjennom Mesterens nåde.

Mesteren realiseres ved at man tjener ham

En udelt lojalitet til Mesteren fører ingen sneverhet inn i disippelens liv. Å tjene Mesteren er å tjene sitt eget Selv i ethvert annet selv. Mesteren lever sitt liv i den universelle bevissthet og vil et universelt åndelig velvære. Å tjene Mesteren er derfor å delta i hans oppgave, nemlig å tjene alt liv. Mens han tar del i Mesterens arbeid, kan det hende at det kreves av ham at han opprettholder sin kontakt med verden. Men selv om han beveger seg rundt i verden slik det kreves av det arbeidet han har fått seg tildelt, står han i indre kontakt med Mesteren som uendelig Væren. Derfor kommer disippelen nærmere Mesteren gjennom å ta del i hans arbeid, og blir en integrert del av hans bevissthet. Å tjene Mesteren er den raskeste måten å realisere ham på.

Å ta del i Mesterens arbeid

Den tjenesten som disippelen kan tilby Mesteren, er ikke bare knyttet til menneskehetens universelle sak, den er et av de mest potente midler til å bringe disippelen nærmere sitt åndelige mål. Når disippelens tjeneste er spontan, helhjertet, uselvisk og ubetinget, bringer den ham mer åndelig fortjeneste enn man noensinne kan få gjennom andre midler. Å tjene Mesteren er en glede for disippelen, selv når det betyr en prøvelse for kropp eller sinn. Tjeneste som ytes under ubehagelige og ubeleilige forhold, er en prøve på disippelens hengivenhet. Jo vanskeligere en slik tjeneste er, jo mer ønsker disippelen den velkommen. Og i det han frivillig aksepterer fysisk og mental lidelse i sin hengivne tjeneste for Mesteren, opplever han saligheten i sin åndelige fullbyrdelse.

Troskap til Mesteren

En holdning av udelt og absolutt lojalitet til Mesteren blir mulig når man har den rette forståelsen av hva Mesteren er og hva han virkelig står for. Hvis disippelen bare har en mangelfull forståelse av Mesterens sanne status og funksjon, kan han komme til å konstruere en falsk

motsetning mellom sitt eget høyere Selv og Mesteren. Som en konsekvens av denne motsetningen, skaper han kanskje i sitt sinn en kunstig og innbilt konflikt mellom Mesterens krav og andre krav som synes legitime. En disippel bør fra første stund være klar over at den eneste forventningen Mesteren har til sin disippel, er at han realiserer sitt eget høyere Selv. Mesteren symboliserer faktisk dette høyere Selv i disippelen, og er ikke annet enn dette høyere Selv, som er den samme ene Virkelighet i alle.

Slik er troskap til Mesteren bare en annen form for troskap til ens eget høyere Selv. Dette betyr imidlertid ikke at en ren formell troskap til det høyere Selv på noen måte kan være en adekvat erstatning for troskap til Mesteren. Disippelen er ikke i stand til å ha en klar innsikt i sitt eget høyere Selv inntil han er Gudsrealisert, og ofte vil det som virker som hans plikt, i virkeligheten være en tilskyndelse fra enkelte sanskaraer som har stilt seg mellom hans høyere Selv og hans bevissthetsfelt. Mesteren er på sin side ett med det høyere Selv og kan ikke gjøre feil i sin vurdering.

Tilfeller av konflikt

Derfor må disippelen alltid vurdere sine egne tilskyndelser i lys av Mesterens standard eller de ordre han gir. I tilfelle konflikt mellom de to, bør han undersøke sine egne ideer på nytt for å finne de punktene der de kan avsløre sine svakheter. Som regel er det nok med litt ettertanke for å innse den grunnleggende harmonien mellom de ekte befalingene fra hans eget høyere Selv og Mesterens forventninger.

Hvis disippelen en sjelden gang ikke er i stand til å forene de to, kan han imidlertid være sikker på at han enten ikke har forstått befalingen fra sitt eget høyere Selv eller at han ikke har en skikkelig forståelse av hvor viktige Mesterens fordringer er. I slike tilfelle gir Mesteren sin disippel et visst slingringsmonn slik at han skal få mulighet til å følge sin egen samvittighet. Av og til kan Mesteren gi instruks i den hensikt å forberede sin disippel på et mer opphøyd liv. Det er under slike omstendigheter at disippelen oppdager at han konfronteres av en tilsynelatende og foreløpig uoverensstemmelse mellom sine egne tilbøyeligheter og Mesterens instruksjoner. Men som regel gir ikke Mesteren instruks som disippelen ikke har blitt innvendig forberedt på. .

Meningen med et sant disippelforhold

Mesteren er absolutt ikke-personlig og hans eneste interesse er å fjerne slørene mellom disippelens bevissthet og hans høyere Selv. Derfor kan det aldri finnes en sann konflikt mellom disippelens lojalitet til sin Mester og hans lojalitet til sitt eget høyere Selv. Der hans søken ender, vil faktisk disippelen oppdage at Mesteren ikke er annet enn hans eget høyere Selv i en annen form. I sin ytterste ikke-personlighet og frittstrømmende guddommelighet er Mesteren så fullendt at han ikke har noen begjær. I sitt forhold til disippelen krever han ikke annet enn at disippelen omstrukturerer seg selv i lys av den høyeste Sannhet. Å bli en disippel er å begynne å vandre på den stien som leder mot det åndelige mål. Dette er meningen med et sant disippelforhold.